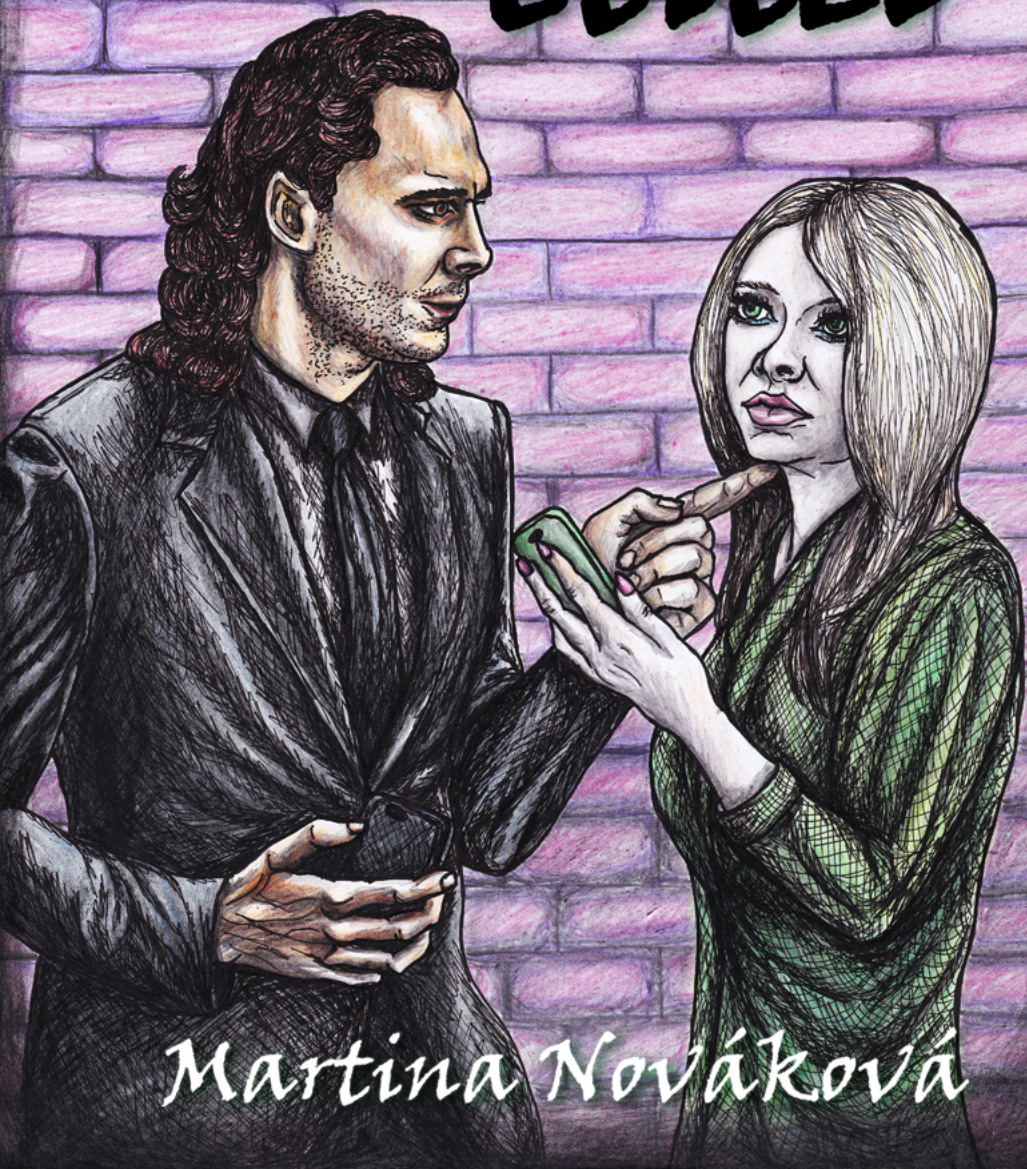


Posedlý ctitel



Martina Nováková

Posedlý ctitel

Copyright © Martina Nováková, 2024

Obálka © Rosana Zvelebilová, 2024

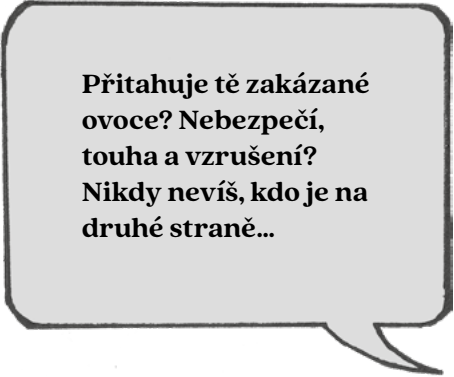
Vydalo nakladatelství © Canc, 2024

ISBN 978-80-88488-95-8

Obsah

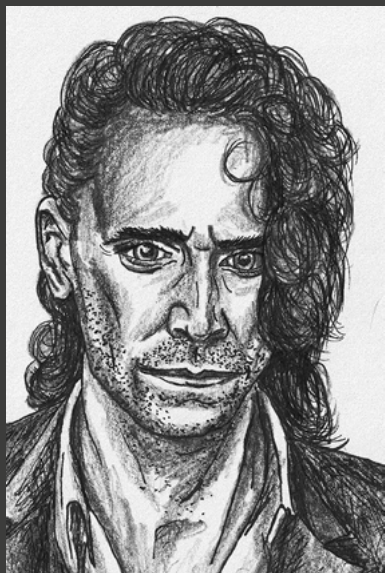
Prolog.....	6
1.....	14
2.....	23
3.....	29
4.....	57
4,5.....	73
5.....	77
6.....	86
7.....	91
8.....	97
9.....	100
10.....	111
11.....	114
12.....	120
13.....	124
14.....	131
15.....	134
16.....	138
17.....	142
18.....	150
19.....	156
20.....	162
21.....	171
22.....	182
23.....	185
24.....	191
25.....	193
26.....	204
27.....	207
28.....	215
29.....	218

30.....	222
31.....	224
32.....	228
33.....	231
34.....	234
35.....	243
36.....	249
37.....	251
38.....	253
39.....	256
40.....	266
41.....	269
42.....	271
43.....	273
44.....	275
45.....	286
46.....	290
47.....	297
48.....	303
49.....	304
50.....	307
51.....	320
52.....	322
Epilog.....	326



**Přitahuje tě zakázané
ovoce? Nebezpečí,
touha a vzrušení?
Nikdy nevíš, kdo je na
druhé straně...**

Prolog



Už jsi tu zase, Ivano. Ty neskutečná, provokativní Ivano. Jsem z tebe úplně mimo. Miluju tvé blondaté vlasy a pronikavý sexy pohled. Jsem moc rád, že mě s tebou Honza seznámil. Sám bych se k tomu nikdy neodhodlal. Seznamování mi moc nejde. Navíc ženská jako ty by se mi tak akorát vysmála. Pár holek už jsem poznal, ale ty jsi jiný level. Kdykoliv tě vidím, znervózním. Každý muž o tobě sní,

a ty se díváš na mě. Vybrala sis mě. Uvědomuješ si to? Já tomu stále nevěřím. Starší ženská a nezkušený kluk. Paradox, který spousta lidí odsuzuje, ale tobě to nevadí. Naučilas mě tolik a já ti to s láskou vracím. Máš se svým pilným žákem svatou trpělivost. Snad se to brzy otočí a ukážu ti, co ve mně dřímá.

Je devatenáctého prosince, jsme spolu na firemním večírku na hotelu kdesi u hranic. Moje první práce v životě. První rok s touhle bandou. První měsíce s tebou. Je to nezvyk, ale i pár kamarádů už mám... a hlavně tebe. Dnes to musím udělat. Musím ti konečně dokázat, že jsem

chlap, kterého si zasloužíš. Dnešek je výjimečný. Příležitost na dosah.

19. 12. 1998 20:30

Chlapi k tobě mlsně vzhlíží. Jsem pyšný, že tě mám jen pro sebe. Jak rád bych zabořil tvář do tvého dekoltu a celou si tě vzal. Probouzíš ve mně fantazii. Vysíláš signály. Chceš to a já taky. Sleduji ty svůdně přimhouřené hnědé oči. Máš zájem o mou přítomnost. Však i já toužím po tvé. Jsi dokonalá a já naprostý blázen. Jsem zavalený touhou. Bavíš mě. Šlím a chci tě hned. Napětí nezadržitelně roste.

Postáváš se skleničkou vína u baru. Červené šaty ti splývají po těle. Tvé nohy v punčochách jsou tak přitažlivé. Tenké kožené pásky ti lemují úzká lýtka a odhalené kotníky si říkají o polibek. Moc rád bych je teď hýčkal v dlaních, zatímco ty stále popíjíš víno s kolegy grafiky. Občas se otočíš. Koukáš, jestli se dívám. Usmíváš se. Provokuješ mě. Chceš, abych žárlil. Ano, dívám se a žárlím. Žárlím na všechny. Svírají se mi pěsti a chci tě odvést pryč.

Ty jsi moje. Jenom moje. Tak na co si tu hraješ? Musím něco udělat.

20. 12. 1998 0:45

V hotelovém baru se zpívají koledy. Všichni si něco připravili, až na mě. Jsem antitalent. Přihlízím a nervózně pod stolem podupávám nohou. Nezvládám to. Jdu k tobě. Chytám tě za ruku a nenápadně se vytrácíme. Běžíme dlouhou chodbou v prvním patře a společně mizíme v pokoji.

Pevně tě k sobě tisknu a ty se chvěješ vzrušením. Čas jako by se zastavil. Svléknu ti šaty a pohodím je na podlahu, dotýkám se tvé nahé kůže a ty mi vzdycháš do

ucha. Ztrácím kontrolu. Na tuto chvíli jsem čekal celý den a teď tu stojím a nasávám vůni sladkého parfému. Strhnu ze sebe košili a shazuji tě na ustlanou postel.

Trochu to tu pomuchláme, pomyslím si, když padáš do peřin vlnících se pod tíhou těla. Koukáš na mě zvláště, jinak. Ten pohled znám.

Jsem připravený se pomstít za tvou nevěru, napadá mě, když jsem nad tebou a před očima znovu mám ty dotěrné chlapy, jak se tě dotýkají, chytají tě okolo pasu a ty s úsměvem koketuješ. A já se na to musím koukat. Sakra, proč? To já mám být ten, kdo tě obejmě. Já tě mám hladit.

Ty ďábelská potvoro, tohle mi dělat nesmíš! Cítím, jak mi tělem proudí vašeň i zlost. Mám chuť ti to dát sežrat. Narůstající vztek mi vede dlaň. Švy krajkových kalhotek povolují. Prudkým škubnutím ti odhalím klín a ty? Jen se mi směješ do očí. Proč to děláš? Proč mě ponižuješ? Provokuješ mě celou dobu. O co ti sakra jde? Máš pocit, že je to jen láskování? Já vím, ty to ráda tvrdě. Je to tak? No, jen to pověz. Je? Tak fajn. Ať je po tvým.

Sahám si pro pásek od kalhot. Chytám tě za zápěstí a ty tomu nevěříš. Prudkým trhnutím utáhnu řemen a vtom ti úsměv mizí. Už mi věříš? Teď je to ono. I mně se to líbí. Ruce máš přivázané k čelu postele. Nemůžeš se hnout.

Ještě pořád si myslíš, že je to hra? Nemělas mě provokovat. Já jsem ten, kdo má právo na tvé tělo. Jen já smím do tvých kalhotek. Dnes nejsem pan nezkušený a tobě se to najednou nelíbí? Bráníš se. Nohama se mě od sebe snažíš odstrčit a já to ignoruji. Jen si kopej! Stejně dostanu, co chci.

Tvé odmítání ve mně vzbuzuje čím dál větší chtíč. Udělám to. Teď a tady. Vzpíráš se. Snažíš se křičet. Poprvé cítím to správné vzrušení a ty mi to rozhodně nepřerušíš. Chceš pryč a já tě chci o to víc. Funguje to. To je ono. Odmítání. Koukám ti do očí. Je v nich strach. Tisknu se

k tobě. Chci, abys mě cítila. Vzdychám ti do ucha a šeptám tvé jméno: „Ivano! Ivano, udělám ti to... nebraň se! Bude se ti to líbit, uvidíš. Chci tě, Ivano. Já tě prostě chci! Hned!“ zvýším hlas. Bráníš se. Tím mě neodradíš. Kolenem ti rozevřu stehna. Sahám si do kalhot. Jsem tvrdý a připravený. Pomalu do tebe pronikám. Pohání mě ďábel. Ty se nezmůžeš na nic.

„Dane, prosím... nech mě být. Takhle to nechci... nech mě.“

Neposlouchám tě. Roztržené kalhotky ti nacpu do pusy, ať tolik nekřičíš. Mám nad tebou moc. Žádné mazlení. Celou dobu si o to říkáš. Jsem tebou posedlý. Jsem teď tvůj Pán. Snažím se udržet v klidu a dívám se na tebe. Přivíráš oči. Vidím v nich strach. Přichází to. Blíží se to. Exploze. Tma.

Je po všem. Jsi vyděšená a já spokojený. Rozvazuji pásek, abych ti uvolnil ruce. Okamžitě vstáváš a dlaněmi si mneš bolavá zápěstí. Lepkavé sperma ti stéká po stehnech. Vidím slzy.

„Proč jsi to udělal, Dane? Proč?“ ptáš se mě a přes slzy není vidět tu krásnou barvu očí, kterou na tobě miluji.

„Neměla ses tak bránit,“ říkám, když se oblékáš.

„Nech mě na pokoji!“ odsekneš a odvrátíš se.

„Takhle jsi to přeci chtěla,“ říkám hrubě. A nejspíš zbytečně. Jsi ke mně otočená zády a neodpovídáš. Rozběhneš se ke dveřím a bereš za kliku. Lomcuješ s ní, ale nedaří se ti otevřít.

„Jsou zamčené, drahá,“ musím se smát. „No co koukáš?“ říkám výsměšně.

„Tak je prostě otevři!“ vztekáš se a mě jen napadá: ty ses smála předtím, teď se směju já. Nakonec se zvednu, vyndám klíč z kapsy kalhot, které se ještě povalují na zemi, a jdu ti odemknout. Cvakne zámek a ty bez rozloučení mizíš. Pozoruji tě, jak utíkáš pryč. Pryč ode mě. Však jsi mě provokovala. Copak to nebylo tak, jak jsi chtěla? Vy

ženy máte pokaždé jen hromadu keců a pak je všechno jinak. Vždyť ženské to tak chtějí. Nebo ne? Do háje! Musím tě přesvědčit, že lepšího nenajdeš.

Vracím se na večírek, kde je dost rušno. Štve mě, že tu teď nejsi se mnou. Zábava je v plném proudu. Ta bruneta z účtárny má zájem o společnost. Slyšíš? Zájem. O mě. Asi na mně vidí tu změnu. Škoda. Teď si to užiju. Sám a bez tebe.

20. 12. 1998 10:08

Je ráno. Jdu na snídani a nemůžu zapomenout na to, co se včera stalo. Cítím se jinak. Připadám si lepší. Přesto mám divný pocit, když tě zahlédnu na chodbě. Jdu za tebou, ale ty mě jen se sklopeným zrakem obejdeš. Stojím na místě a sleduji, jak se vzdaluješ.

Co to děláš? Nemůžu se soustředit. Začínají se mi třást ruce a zvedá se mi tep. Loudila jsi, žadonila, ať jsem chlap, a teď ode mě utíkáš?

Dnes se vracíme domů a ty se se mnou nebavíš. Ignoruješ mě. To je konec? To myslíš vážně? Celý den o tobě nevím. Házím oblečení do kufru a včerejší noc mi probíhá hlavou jako nějaký blbý film. Všechno je sbalené. Odcházím. Naposledy se rozhlédnu po pokoji. Můj zrak spočine na posteli. Na té posteli, kdes včera ležela ty, Ivano. Musím odejít. Nedávám to. Svírá se mi žaludek a cítím bodavou bolest na hrudi. Zavřu dveře. Pomalu se odploužím ke schodišti. Konec dobrodružství.

Je po poledni. Všichni se scházíme dole v hale. Zahlédnu tě stát v koutě. Vypadáš duchem nepřítomná. Nebavíš se ani s Romanou, která tě chytne za rameno a cosi ti šeptá. Vidím tvé rty. Promluvila jsi. Romana zakroučí hlavou a odchází pryč. Cos jí řekla? Proč od tebe odešla? Neodvažuji se jít k tobě blíž. Stojím u svého kufru a koukám do země. Jsem srab.

Za pár minut je odjezd. Pomalu se přesouváme před

chalupu, abychom dali svá zavazadla do autobusu, a postupně všichni nastupujeme. Jdu za tebou. Sedáš si úplně dozadu, nasazuješ si sluchátka a děláš, že tu nejsem. Nechceš, abych na tebe mluvil. Chci být s tebou, ale ty se mnou ne. Jsem zoufalý a ty nedostupná. Tolik měsíců snažení. A co mám teď? Tímhle ses mi odvděčila? Takhle to chceš? Nesmím tě ztratit! Ty mě nemůžeš opustit!

Tys byla první. Tys mi ukázala vášeň. Omámila jsi mě. Jen tebe jsem měl před očima, když jsem usínal. Tys byla první, koho jsem viděl po probuzení. Nechci jinou. Žádná není jako ty. Nemůžu si tě přece nechat vzít! Ty provokativní mrcho, proč mě opouštíš? Musím koukat, jak sedíš o tři sedadla dál a jediným pohledem o mě nezavadiš. Píšu ti zprávu, omlouvám se ti. Vidím, že si to čteš, ale mobil odkládáš vedle sebe. Nereaguješ. Zkousím to znovu a tebe to nezajímá. Víš, že jsem to já. Vidím, jak se tváříš, když na displeji vidíš mé jméno. Tak promiň, že jsem tě obtěžoval!

Myšlenkami na tebe jsem ztratil pojem o čase a už jsme na nádraží v Plzni. Oblékáš si sako, uličkou kolem mě procházíš bez povšimnutí. Nespouštím z tebe oči. Doufám alespoň v jedno jediné ohlédnutí. Náhle se zastavíš a díváš se na mě. Na co myslíš? Tvůj vyčítavý pohled mě trochu děsí. Proč máš smutné oči? Naše pohledy se setkají. Právě se zastavil čas. Vidím slzy. Proč? Co se s tebou děje? Zvedám se a chci jít za tebou. Odvracíš se. Vystoupíš a mizíš bez rozloučení. To už tě neuvídím? Přecházíš na protější stranu ulice. Na autobus domů. Utíkáš mi. Ztrácím tě z dohledu. Je to pravda, nebo jen hodně špatný sen? Probudím se a budeš tu zpátky?

Nebyl to sen. Nejsi tu se mnou. Až teď mi dochází, že jsi opravdu pryč. Jsem doma a před námi jsou Vánoce. Bez tebe. Ale já mám pro tebe dárek a chci ti ho dát, bleskne

mi hlavou, když zahlédnu zabalenou krabičku s růžovou mašlí, co na mě vykoukla ze skříně. Zkouším ti volat, ale mobil je nedostupný. Jsem zoufalý. Štědrý den se blíží a já nevím, co s tebou je. Nehodlám si připustit, že se nevrátíš. Určitě je to jen malé odloučení. Ale co když není? Proč se přes to nedokážeš přenést a začít znovu? Proč?

4. 1. 1999 7:05 hod.

Vánoční dovolená skončila. Vracím se do práce. Stále ještě naivně věřím, že tě to přešlo a znovu se na mě usměješ. Nový rok je na samém začátku. Jsem bez nálady. Co mě čeká, až tě uvidím?

Ty tu ale nejsi. Všichni jsou zdrcení. Něco se děje. Romana od nás z kanceláře zahlédne, jak přicházím. Otočí se a ukazuje prstem mým směrem. Najednou se na mě dívají úplně všichni. Marně přemýšlím, proč jsem středem pozornosti. Všichni mají oči rudé od slz. Roztřesu se. Když se k nim blížím, cítím, jak mi krůpěje potu stékají mezi lopatky. Romana mě pevně sevře v náruči a vzlyká tak, že jí rozumím každé druhé slovo.

„Dane, Ivana... ona...“

Proč tu zatracenou větu nedokončí? Chytnu ji za ramena, třesu s ní a křičím: „Proboha, co se stalo? Mluv, krucinál! Co je s Ivanou?“

Dívá se na mě, utírá si slzy a pak to řekne: „Ivana je mrtvá!“

Zastaví se mi dech. Nohy mě sotva unesou. Těžknou mi ruce, oči přestávají sledovat dění okolo a pomalu padám na podlahu. Nejde mi ani křičet. Slzy jako by vyschly a já nemůžu vůbec nic. Jediné, co mi probíhá hlavou, je, že mám doma ve skříní dárek, který jsem ti chtěl dát. Myšlenky mám zpřeházené, nic smysluplného. Jsem mimo. V dálce na mě někdo mluví, ale veškeré zvuky se vytrácejí. Před očima jen rozmazaný tmavý obzor. Tma. Vše

je najednou tak daleko a to ticho! Uklidňující a příjemné ticho...

6. 1. 1999 10:25 hod.

Z bezvědomí se probouzím až za dva dny. Všechna bolest se začíná vracet. Dochází mi, co se stalo. Proč jste mě nenechali jít za ní? Neudržím se a brečím jako malý kluk. Chlap, kterému tečou slzy? Byl to jen sen? Není to pravda. Nesmí být. Určitě se mi to zdálo a ty jsi tady. Hned jak mě odsud pustí, půjdu za tebou. Najdu tě! Já tě musím najít! Vrať se mi! Jsi moje!

Věřím, že tu stále jsi, Ivano. Ty jsi můj osud a já si tě vezmu zpátky!

1.



24. 3. 2014 6:40

Probudila jsem se několik minut před budíkem. Ještě nebylo ani sedm. To je fakt skvělý, napadlo mě, když jsem se podívala na hodiny, které jako by se mi vysmívaly. Podrážděná a nevyspalá jsem vylezla z vyhřáté peřiny, otevřela okno a opřela se o parapet. Pozorovala jsem, jak se město probouzí do nového dne. Na ulici se to hemžilo lidmi spěchajícími do práce. Hned mě na-

padlo, že bych mohla vyrazit o něco dřív, abych nasála jarní vzduch. Zavřela jsem za sebou, zamkla na dva západy a vyšla před dům. Venku bylo nádherně.

Každý krok, každý den i každý pohled do zrcadla mi bohužel připomínaly, že už nejsem žádná malá holka, ale dospělá žena, která musí do práce. Být tou školačkou, rozhodně bych dnes mazala za školu. Před námi byl slunečný den a já jsem ho měla trávit zavřená v kanclu. Toužila jsem jen tak sedět na lavičce v parku a nemyslet na nic. Zapomenout na všechno.

Do kanclu jsem dorazila před osmou, zapnula notebook a shodila kabát. Na obrazovce se rozlilo Rudé moře. Tu fotku

jsem milovala. Nikdy jsem nebyla ve vlnách a nezažila západ slunce odrážející se na mořské hladině. Tolik jsem po tom toužila!

Pokaždé jsem se na malou chvíli zasnila a zapomněla na všechny starosti. Bylo to pro mě jako tlačítko *play*. Rituál, bez kterého bych nedokázala začít den.

Fantazie se rozplynuly a já jsem se znovu vrátila do reality. Vstala jsem a vydala se do kuchyně úzkou chodbou, po obou stranách lemovanou dveřmi do dalších kanceláří. Zatímco se vařila voda na kávu, koukala jsem do prázdna. Ze zamýšlení mě vytrhl až Robert. Beznadějný třicetiletý workoholik s hnědými, krátce střiženými vlasy. Nejlepší kamarád, takový můj bráška, jakého jsem nikdy neměla, a hlavně můj šéf. Vražděná kombinace, která nám zatím vychází.

Opřel se o kuchyňskou linku a s rukama v kapsách šedých oblekových kalhot pronesl unaveným hlasem: „Dobré ráno, mám na tebe prosbu. Potřebujeme vylepšit webovky, tak chci zkusit najmout grafika. Dostal jsem tip na nějakého Robynze z Plzně. Prý je dobrý, tak mi s ním domluv schůzku, prosím.“ Položil mi ruku na rameno, druhou podal vizitku a usmíval se jako sluníčko.

„Zavolám mu, až zaliju to kafe,“ podotkla jsem, zrovna když cvakla konvice. Místnost okamžitě naplnilo aroma s notnou dávkou kofeinu. „Chceš taky smetanu?“ zeptala jsem se a sama popadla z balíčku rovnou dvě mlíčka, abych zjemnila nahořklou chuť.

„Chci,“ zamumlal a vzal si také dvě.

Zasněně jsem přivoněla k hrnku a usrkla. *Neznám nic lepšího. Horká káva po ránu...* mohla bych to dělat pořád. Vstřebávat nezaměnitelnou vůni a nemyslet na nic. Kombinace k nezaplacení.

Vrátili jsme se k práci. Robert se zavřel do kanceláře, zatímco já jsem usedla ke svému pracovnímu stolu z borovice, který mi před lety vyrobil táta. Je to už tři roky, co zemřel, a moc mi chybí. Stále vzpomínám na dětství, jako by to bylo

včera. Běhala jsem okolo něj a prsty zkoumala drsný povrch dřeva, hledala suky a nerovnosti. On pak vzal do ruky hoblík a já jsem hbitě chytala hobliny, které se stáčely do kroužků. Bavilo mě navlékat si je jako prstýnky.

Když jsem se probrala ze vzpomínek, prohlédla jsem si vizitku, na které bylo okrasným písmem uvedeno: **Daniel Robynz, Grafický designer, Plzeň**. Zvláštní jméno. Jak k němu přišel? To je jako z nějakého románu, napadlo mě, zatímco jsem vytukávala číslo a tón vyzvánění mi pronikal do ucha.

„Dobrý den, Robynz. Co pro vás mohu udělat?“ promluvil na mě galantní sebevědomý baryton.

Do háje! prolétlo mi hlavou, když jsem uslyšela příjemně zastřený hlas. Zastavil se mi dech. Koukala jsem nepřítomně před sebe a ruka s telefonem mi pomalu klesala do klína. Zasnila jsem se a nevypravila ani hlásku. Probral mě až křik ze sluchátka, který se hlasitě dožadoval odpovědi.

Rychle jsem vrátila telefon na ucho a začala nemotorně drmolit: „Dobrý den, pane Robynzi, omlouvám se, u telefonu je Andrea...“ vypadlo ze mě a potřebovala jsem se nadechnout, abych zvládla mluvit dál, „Andrea Šťastná z firmy Agensis a.s., Stříbro. Dostali jsme na vás kontakt ohledně jedné naší zakázky, že... že jste nejlepší... ve svém oboru,“ blábolila jsem úplně nesmysly. Skvěle! Domluvit schůzku, domluvit schůzku, opakovala jsem si v duchu. Byla jsem nervózní a netušila, co se se mnou děje. *Vždyť jsem profík! Takové telefony řeším denně! Sakra! Musím se uklidnit!* Nadávala jsem si a nutila se k sebekontrolě. „Chci se s vámi dohodnout, zda byste se mohl sejít s naším ředitelem,“ konečně jsem ze sebe vysoukala kloudnou větu, ale stejně jsem se třásla jako ratlík. O to horší bylo ticho, které se na druhé straně sluchátka značně natahovalo. Čekala jsem, zda mi s tím sekne jako namyšlený fouňa, nebo... se slušně rozloučí jako férový podnikatel, kterého od kšeftu odradila má skvěle odvedená práce, pomyslela jsem si ironicky.

Fakt profesionální! Dokonalý trapas. Jeho hlas ve mně, bohužel, probouzel něco silného. Chtěla jsem ho poslouchat

dál. Zároveň bych s telefonem nejraději praštila, abych ho už poslouchat nemusela. Uvedl mě do rozpaků a já jsem nedokázala zastavit krásný film, který se mi v té chvíli odvíjel před očima. Poposedala jsem na židli. Probouzela se ve mně touha být znovu milována. Vykouzлил mi úsměv na tváři. Už dlouho jsem se tolik neusmívala. Co to se mnou dělá? Jeho hlas ve mně probudil potlačovanou touhu a já jsem si kladla otázku, proč zrovna on.

„Určitě se u vás rád zastavím. Příští pondělí, řekněme, ale ještě se ozvěte v pátek a upřesníme si čas,“ řekl pobaveně.

Ztratila jsem nad sebou kontrolu. Nevzdal to a telefonem nesekl. Ještě něco řekl, ale já jsem právě bojovala sama se sebou. Dál jsem neposlouchala.

Podařilo se. Domluveno. Už se jen rozloučit. Ukončit to. Netušila jsem jak, aby to nepůsobilo neslušně, ale musela jsem. Snažila jsem se uklidnit a sáhla do šuplíku pro svůj antistresový balónek, abych hovor dokončila, zatímco jsem prsty zkušeně mačkala hebký, poddajný kus gumy.

„Dobře, pane Robynzi, budeme se těšit na spolupráci. Zatím na shledanou.“ Konec. Zavěsila jsem a konečně vydechla. Připadala jsem si jako papiňák. Jako parní lokomotiva, co upouští páru.

Seděla jsem a zasněně koukala z okna. Máme tu božský výhled. Přímo na hlavní. Super. A já? Nemyslela jsem na nic jiného než na hlas, který mi bude dlouho rezonovat v uších. Žaludek se mi svíral a srdce mi tlouklo tak silně jako bubeník při sólu na rockovém koncertě. Mé myšlenky nekontrolovatelně vířily jako poslední list v podzimní vichřici.

Kdo je to? Jak vypadá? Hlavou mi probíhalo snad tisíc otázek a zájem o pana Robynze každou vteřinou stoupal.

Bylo to u mě nezvyklé. Dlouho jsem se vyhýbala mužům. Neměla jsem chuť vrhat se dalšímu sobci do náruče. Prý se neumím otevřít. To jsem slýchávala často. Idioti!

Jsem uzavřená, vím to, ale to jsem já a měnit to nehodlám. Nejšťastnější jen sama se sebou.

Ráda jsem trávila večery na internetových seznamkách